చీకటిలో చీలికలు

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల మూడు ముద్రణలకి నోచుకుంది.. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు - చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 55 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో - ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

1959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి - బుచ్చిబాబు, చలం - యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

1962లో విశ్వనాధ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారేమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆర్భద తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్ధమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాధ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్న భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాధగారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్ష్యులు, చిత్తూరు వారు విలాససభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజుగారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాధ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి - ఆ సభలో మా రచయితలు - నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు - అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరుదణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూజా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు - ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం.

(ప్రారంభం)

1

సాయంకాలపు చల్లదనాన్ని మరచిపోలేక రాత్రి ఆకాశం వణుకుతూ, ఒగరుస్తోంది. ఏదో పేరు తెలీని పిట్ట అరుపు నిశికడుపులో తిరిగి విసుగు కలిగిస్తోంది.

నిశ్చలమయిన రాత్రి -

చిక్కటి చీకటులు వొళ్ళంతా పూసుకుని, సహనంతో తలవొంచి, నక్షత్రాల నిరీక్షణలో నిలిచే రాత్రి -

కాలికింద ఎండుపుల్ల పుటుక్కుమనే సరికి తుళ్ళిపడ్డాడు విశ్వేశ్వరం. భయమంటే ఎరగని గుండె, చీకటి తెరల్లో రెపరెపలాడింది.

ఎనిమిదేళ్ళ కిందటి పుంత. ఎరిగిన తోవయినా అలవాటు లేకపోవడం వల్ల దారి తప్పుతున్నాడు. మొగలిడొంకలూ, గుబుర్లు అడ్డు వస్తున్నాయి. నిశీధిలో నీడలా సాగిపోతున్న విశ్వేశ్వరం సగం త్రోవ గడిచాక ఒక్కసారి ఆగిపోయాడు ఏదో ఆలోచన తోచి -

ఇంతరాత్రిలో ఇలాంటి రాత్రిలో అక్కడికి వెళ్ళడం మంచిదా అనుకున్నాడు. బుద్ధి వెనక్కు లాగింది. మనస్సు పీకుతోంది. ఎక్కడో పేగు కదిలింది. రక్తమంతా వణికి, ఒక్కసారి పొంగి మెదడులోకి ప్రాకింది.

దూరంగా యిల్లు కనిపిస్తోంది. ఏళ్ళు గడిచినా, ప్రపంచం మారినా ఆ యిల్లు మారలేదు.

ఇంటి ముందు వచ్చి ఆగాడు. లోపల్నుంచి ఏ అలికిడీ వినిపించడం లేదు. ఎవరో లోపల వున్నారనడానికి చిన్న దీపమే నిదర్శనం.

తలుపు కంతలోంచి చూశాడు. దీపపు వెలుగులో ఎవరిదో చెయ్యి మాత్రం లీలగా కనిపిస్తోంది.

చలనం లేకుండా వున్న ఆ చేతిని చూసి భయపడ్డాడు విశ్వేశ్వరం. ఒక్కసారి గుండె ఝుళ్ళుమంది మరో ఆలోచనా లేకుండా తలుపు తట్టాడు.

చెయ్యి కదిలింది. తలుపు తెరుచుకుంది. "ఎవరూ?"

తనని తనే ఆ ప్రశ్న వేసుకున్నాడు విశ్వేశ్వరం.

"ఎవరు తను?"

ఆగి - "నీలవేణీ!" అన్నాడు.

పలికింది.

"నేను విశ్వేశ్వరాన్ని - నీకు జ్ఞాపకం వుంటే"

క్షణం మాట్లాడలేదామె. ఆమె ముఖం దీపపు నీడలో కనిపించడం లేదతనికి.

"లోపలికి రండి" అందామె.

గడపదాటి లోపలికి అడుగువేశాడు. గదంతా గజిబిజిగా, సామాన్లన్నీ గుట్టగా పడేసి వున్నాయి.

చాప దగ్గర బల్లమీద వుంచి కూచుంది నీలవేణి.

అతన్ని కూచోమని చెప్పలేదు. చుట్టూ చూసి ఓ పెట్టె ముందుకి లాగాడు కూచుందుకి -

ఎలా మాటలు ప్రారంభించాలో తోచలేదతనికి. ఆమె ఏదన్నా అడుగుతుందా అనుకున్నాడు.

ఎనిమిదేళ్ళ తర్వాత -

ఆ కాస్త వెలుగులో, నీలవేణి ముఖం గుండ్రంగా, బలహీనంగా, పల్చగా వాడినట్టు తోచింది.

ఎంతో ఆలోచించి "కామేశ్వరమ్మగారు పోయారటగా?" అన్నాడు.

"వారం రోజులయింది"

"దారిలో అనంతశయనం గారి పాలేరు కనిపిచాడు. సాయంకాలం యింటికివెళితే ఆయనే చెప్పారు"

నీలవేణి మాట్లాడలేదు.

"ఒంటరిగానే వుంటున్నావా?"

తలెత్తలేదామె. కాగితం ముక్కని చింపుతూ అంది "ఇంకెవరున్నారు?"

"పీతాంబరం?" ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు.

క్షణం మాట్లాడలేదామె. తర్వాత నవ్వి చిన్నకాగితం ముక్కని దీపపు మంటలో కాల్చింది.

నవ్వుకి అర్థం తెలుసుకునేంత లోకానుభవంలేదు విశ్వేశ్వరానికి. ముఖ్యంగా నీలవేణి నవ్వు.

"పోనీలే, అంతా తెలిసి తిరిగి వచ్చేశాను" అన్నాడు.

"మిలటరీ నుంచి వచ్చాశారేం?"

"గొడ్డు చాకిరీ చేయించి, సగం తిండి పెడుతున్నారు. మనిషిని చూడు ఎలా అయిపోయానో?"

ఎంతోసేపయాక మొదటిసారి తలెత్తి అతణ్ణి చూసింది.

సన్నగా, పీలగా, రివటలా అయాడు విశ్వేశ్వరం. కళ్ళు ఎక్కడో లోతున మెరుస్తున్నాయి. వ్రేళ్ళన్నీ వెల్లుకొచ్చిన గడ్డి ముక్కలా వాడిపోయి డీలాపడిపోయాడు. వయస్సు ముప్ఫై ఎనిమిదయినా కండలు తిరిగిన శరీరం కావడం వల్ల ముప్పయిలా అవుపిస్తాడు.

"నామీద కోపమా నీకు?"

తెల్లబోయి చూసింది. "ఎందుకూ?"

"ఎనిమిదేళ్ళ క్రిందటి నా చేతకాని తనానికి - నిన్ను వదిలేసి పోయానని"

"అవన్నీ మరచిపోయాను"

"అనంతశయనంగారి యింట్లోంచి వచ్చేశావేం? అతనంత మంచి మనిషిని ఎక్కడా చూళ్ళేదు నువ్వు - కూతురులాగా చూసుకుంటానన్నాడు. అందుకే చేతకాక తప్పించుకుని పారిపోయాను"

అతని కంఠంలో జీర గుర్తించి నీలవేణి మనస్సు ఆర్ద్రతతో వణికింది.

ఇక అప్పటి విషయాలు ఎవరూ కదప దల్చుకోలేదు.

"ఇప్పుడిక నువ్వేం చేస్తావ్?"

"ఏమో! తెలీదు" ఆ స్తబ్ధత చూసి చకితుడయాడు విశ్వేశ్వరం.

"నిన్ను తీసుకుపోవడానికి వచ్చాను"

తలెత్తి మాట్లాడలేదు. ఆలోచిస్తోంది.

ఓ చిన్న పురుగు దీపం చుట్టూ తిరిగి మంటలో పడి మాడిపోయింది.

"మళ్ళీ పారిపోతానని భయమా?" నవ్వాడు.

ఏదో ఆలోచిస్తోంది. చేతిలో చీర వెయ్యి ముడతలు పడింది.

భూమిని మౌనంగా కౌగిలించుకున్న గడ్డిపువ్వులాగా, ఏకాంతంలో నిశ్శబ్దంగా నిలిచిన వొంటి నక్షత్రం లాగా కనిపించింది చీకట్లో నీలవేణి.

"నీలవేణిని వదిలిపోకూడదు" అనుకున్నాడు.

"నాతో నువ్వూ రావాలి నీలూ!" అన్నాడు.

కంఠంలో నిశ్చయానికి విస్తుపోయి తలెత్తింది. ఆమెనలా పిలవడం అదే మొదటిసారి. ఆమె కళ్ళల్లో చీకటి నీడలు పడ్డాయి. కన్నీళ్ళు చీలికలయి చెక్కిళ్ళ మీద మెరిసింది. భయపడ్డాడు విశ్వేశ్వరం.

"ఛ! ఏడుస్తావేం? ఇన్నాళ్ళూ ఎందుకో తెలీకుండా పిచ్చిగా తిరిగాను. నాకెవ్వరూ లేరనిపించింది. మళ్ళీ చాలాకాలానికి నువ్వు గుర్తుకొచ్చావు. నా మాట కాదనకు"

చీరతో కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"రేపు ఊరికి పోదాం. ఇవన్నీ యిక్కడే వదిలెయ్. అనంతశయనంగారితో ఉదయమే మాట్లాడి వస్తాను."

ఎంతకీ మాట్లాడకపోవడం చూసి నిరుత్సాహితుడయాడతను.

"ఏం? ఇంకా ఏదో అనుమానం"

"వస్తాను. రేపు వెళ్దాం"

తృప్తిపడ్డాడు విశ్వేశ్వరం.

అక్కడో దుప్పటివుంటే తీసుకుని అరుగుమీదకి వచ్చాడు.

అప్పటికి మేఘాలు వీడాయి.

గదిలో గాజుల చప్పుడు వినిపించింది. దీపం పెద్దదయింది. పెట్టె సర్దుతోంది నీలవేణి.

అలసిపోయిన విశ్వేశ్వరం అయిదురోజుల తర్వాత వొళ్ళు మరచి నిద్రపోయాడు.

2

పడమటి ఆకాశమంతా ఎర్రటి కెంపురజం జల్లినట్టు మెరుస్తోంది. ఎదురుగ్గా శాఖలు విప్పిన గన్నేరు చెట్టు. నీడల్లో పక్షులన్నీ పలవరిస్తున్నాయి. సీతాకోక చిలుకలా రంగులు మార్చుకుంటోంది ఆకాశం. ఇంటికెదురుగ్గా అనంత పద్మనాభస్వామి ఆలయంలో గంటలు మోగుతున్నాయి.

ఇంత చక్కటి వాతావరణాన్ని వదులుకుని ఎక్కడికీ పోవాలనిపించదు వరదరాజులకి, ఆఫీసు నుంచి ఎప్పుడు వస్తాడో, ఆ కుర్చీల్లోనే.

పక్కయింటి పంజాబీ అమ్మాయి మొక్కలకి నీళ్ళుపోస్తోంది. అప్పుడే రేకులు విడి, నిండుగా, బరువెక్కిన బంగారంలాంటి బంతిపువ్వు సొమ్మసిల్లినట్టు తలవొంచింది. పువ్వుకంటే అమ్మాయే బాగా కనిపించిది.

"డాలీ.."

ఎవరో పిలిచారు. నీళ్ళు పోస్తున్నదల్లా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

యౌవనంలో వొళ్ళు విరిచిన అమాయకపు ఎర్రటి అందం డాలీది.

పక్కనే వున్న సివప్పన్న కిళ్ళీకొట్టు దగ్గర ఎవరో గొడవ పడుతున్నారు. మధ్య మధ్య ఏడుస్తున్న స్త్రీ గొంతు వినిపిస్తోంది.

కుర్చీలో వెనక్కి చేరబడి కళ్ళు మూసుకున్నాడు వరద.

చెల్లెలు ఎక్కడికో వెళ్ళింది. ఆఫీసు నుంచి వస్తూనే ఆ కుర్చీ శరణ్యమయింది.

గంటస్థంభం ఎనిమిది చూపి ఏడుగంటలు మ్రోగించి ఆగిపోయింది ఉదయం. ఇప్పుడూ అలాగే వుంది.

గేటు చప్పుడయేసరికి తలెత్తాడు వరద. మసక వెలుతురులో వ్యక్తి ఎవరో తెలీడంలేదు.

"గులాబీ!" అన్నాడు.

జవాబు రాలేదు. ఆ వ్యక్తి గన్నేరు చెట్టుదాకా వచ్చాడు.

"ఎవరూ!"

"నేను విశ్వేశ్వరాన్ని"

లేచాడు వరద, "అక్కడాగిపోయావేం. లోపలికిరా" లేచి మంచం వాల్చబోయాడు.

"ఇక్కడ కూచుంటాలే" అంటూ వాకిట్లో మంచం మీద చతికిలపడ్డాడు విశ్వేశ్వరం.

మసక వెలుగులో అతని ముఖం స్ఫుటంగా కనిపించటంలేదు వరదకి. అయినా గొంతునుబట్టి మనిషి చాలా దిగజారిపోయినట్టు గుర్తించాడు.

ఏం మాట్లాడకుండా స్తబ్దుగా కూర్చున్నాడు విశ్వేశ్వరం.

కుర్చీలో కూర్చుంటూ "ఎప్పుడొచ్చావు?" అన్నాడు వరద.

"పదిరోజులయింది"

"ఇన్నాళ్ళయి కనిపించలేదేం మరి? ఇల్లు మరిచిపోయావా? మనుషుల్నా?"

ప్రశ్న అడగడం అనవసరమని వరదకి తెలుసు. అయినా అడిగేశాడు.

"ఓ అవసరమయిన పనిమీద వున్నాను" అన్నాడు విశ్వేశ్వరం. అతను ఎప్పుడూ జాగ్రత్త చేసుకు వుంచుకునే జవాబుల్లో అదొకటి.

వరద ఏమీ మాట్లాడలేదు.

గుడిలో దీపాలు వెలియి.

"నువ్వెలా వున్నావు?" అడిగాడు విశ్వేశ్వరం.

"నాకేం? నిక్షేపంలా వున్నాను"

"ఇంకా వ్రాస్తున్నావా?"

"అంటే? యీపాటికి మానేసి వుండాలనుకున్నావా?"

"..."

"వ్రాస్తున్నాను. ఇప్పటికి నా మీద నాకు నమ్మకం కుదిరింది."

మొహం మీద పట్టిన చెమటని లాల్చీతో తుడుచుకున్నాడు విశ్వేశ్వరయ్య. ఏళ్ళు గడిచినా మారలేదతను. అనుకున్నాడు వరదరాజులు. ఎనిమిదేళ్ళ క్రిందటి డ్రాయింగు మాష్టరుగానే కనిపించాడు. అప్పటికీ యిప్పటికీ తేడా - జుత్తు చాలావరకూ నెరవడం. మరికాస్త సన్నబడి, పొడుగ్గా, అసహ్యంగా అవుపిస్తున్నాడు.

"ఎందుకొచ్చావు?"

"ఊరికినే చూసిపోదామని"

"అందుక్కాదులే, నాకు తెలుసు ఎందుకొచ్చావో చెప్పు" ఇంకా అతను తటపటాయించటం గమనించి "డబ్బుకావాలా?" అన్నాడు వరద.

"ఉంటే ఇయ్యి"

జేబులు వెదికాడు. నాలుగు రూపాయలూ, మరికాస్త చిల్లరా మిగిలింది. "చాలకపోతే మళ్ళీ రేపురా" అన్నాడు చేతిలో పోస్తూ. పిడికిలి మూసి అలానే కూచున్నాడు విశ్వేశ్వరం. మరి కాస్సేపటికి అడిగాడు "ఉద్యోగం కావాలి నాకు. మీ ఆఫీసులో"

"నీకు ఉద్యోగం ఎవడిస్తాడు? రేపు ఎక్కడుంటావో నీకే తెలీదాయె. ఇరవైరోజులు వరసగా నాకు కనిపించు. అప్పుడు ప్రయత్నం చేస్తాను."

ఇంకేమీ మాట్లాడలేదు విశ్వేశ్వరం. లేచి నిలబడ్డాడు. వెళ్ళిపోబోయి మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి "ఈ డబ్బు మళ్ళీ నీకు తెచ్చి యివ్వలేను" అన్నాడు.

విచిత్రంగా చూశాడు వరద.

"ఇస్తావని అనుకోలేదులే, ఆరోగ్యం కాస్త జాగ్రత్తగా చుసుకో. తిరగ్గానే సరికాదు. నాలుగు చిత్రాలు వేయకూడదూ - డబ్బు వస్తుంది? అయినా డబ్బిచ్చి చిత్రాల్ని కొనుక్కునేంత పెరగలేదులే మన మనుషులు."

"రంగులూ, కుంచెలూ"

"నీకు ఉత్సాహం వున్న తర్వాత యివన్నీను. సరే వెళ్ళు" అన్నాడు.

విశ్వేశ్వరం వెళ్ళిపోయాడు గేటు దాటి.

ఎదురుగ్గా ఆలయంలోకి వెళ్ళి గంట మోగించే వరకూ కనిపిస్తూనే వున్నాడు.

గుడి వెలుగులో మాసిన గెడ్డంతో, కొమ్మలన్నీ కాలిన కొబ్బరి చెట్టులా వొడిలిపోయి కనిపించాడు.

"ప్రపంచం మరిచిపోయిన మనిషి" అనుకున్నాడు వరద.

తొందరగా తలుపు తోసుకు లోపలికి వచ్చింది గులాబి.

"ఆలస్యమయిపోయిందన్నయ్యా. వెళ్తానంటే వినత ఆపేసింది" అంటూ తలుపు తీసింది.

"నువ్వేమైనా అంటే 'నేను ఉండమన్నానని చెప్పు' అంది"

"ఏం? నువ్వు చెపితే చాలదా యేమిటి?"

"ఏమో బాబూ అదంతా నాకు తెలీదు."

ఫ్లాస్కు తీసుకొచ్చి కాఫీ యిచ్చింది.

"గోవర్ధనరావుగారు ఎలా వున్నారు?"

"అన్నట్టు - మరిచాను. నిన్ను వెంటనే అక్కడికి రమ్మని చెప్పమన్నాడు గోవర్ధనరావుగారు."

"ఎందుకు?"

"ఏమో? తెలీదు. 'వరద కోసం ఎదురు చూస్తూంటానని చెప్పు. ఇదిగో ఇక్కడే కూచుంటాను. అతను వచ్చేవరకూను' అంటూ హాల్లో కూచుని మరీ మరీ చెప్పారు కూడాను."

గోవర్ధనరావుగారి మంచితనం గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు వరద, ఏభయ్యోపడి దాటినా అతనిలో జవసత్వాలూ, ఉత్సాహం, జీవితం మీద ఆశా ఎప్పటికప్పుడు అతనికి ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తూనే వుంటాయి.

"నాలా బ్రతకడం అందరికీ సాధ్యం కాదోయ్. ఈ గర్వం, ఈ తెగింపూ వున్నవాడికే సాధ్యమౌతుంది" అంటాడు, అతని 'తెగింపు'కు అర్థం ఏమిటో. దేనికి తెగించాడో అర్థంకాదు.

"వెళ్ళన్నయ్యా. లేకపోతే ఆయన చాలా బాధపడతారు"

"..."

"ఆయనమాట ఎలా వున్నా... వినత "

ఆశ్చర్యపోతూ చూశాడు వరద.

చీకటి నీడల్లో గులాబి ముఖం నవ్వుతో మెరిసింది.

దగ్గరికి వచ్చి మెల్లిగా అంది.

"వెళ్తూంటే చెవిలో గోణిగింది."

"ఏమని"

"రాగానే కుర్చీలో కాళ్ళు జాపుకు కూచోకుండా ఓసారి యిటువేపు రమ్మను. మాట్లాడాలి."

"ఏమిటి మాట్లాడాలి?"

"నాకేం తెలుసు?" మళ్ళీ నవ్వింది. దాపరికం లేకుండా, నిండుగా - నవ్వులోకూడా అమాయకత్వం, చల్లదనం తోస్తుంది.

"సరే వెళ్తాను" అని లేచాడు.

"వెళ్ళు.. కాని యిల్లు మరచిపోకు. వినత మాట్లాడ్డానికి కూచుందంటే గంటలు చాలవు" అంది

"మల్లెపువ్వులు కుర్చీమీద వున్నాయి"

మాట వినడంతోటే ఒక్క ఉదుటున పరుగెత్తింది గులాబి.

వెనుతిరిగాక ఆమెను చూశాడు వరద.

కొమ్మలన్నీ విచ్చుకుని విశాలంగా పెరిగిన చెట్టులాగ, రేకులన్నీ పూర్తిగా విచ్చుకుని పరిపూర్ణతతో నవ్వే గులాబిలాగా కనిపించింది గులాబి. యౌవనం ప్రతీ అవయవాన్ని కుదిపి పలకరిస్తోంది.

"ఎంత పెరిగింది గులాబి!" అనుకున్నాడు మొదటిసారి.

ఎవరికీ తెలీని దారంట వచ్చి యౌవనం ఆమె భుజం మీద చెయ్యి వేసింది.

సంఘానికి ఎదురుతిరిగేంత పెరగలేదు వరద అప్పటికి -

అందుకని పెళ్ళి విషయం అతన్ని భయపెట్టింది. వీధిలోకి వచ్చాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments